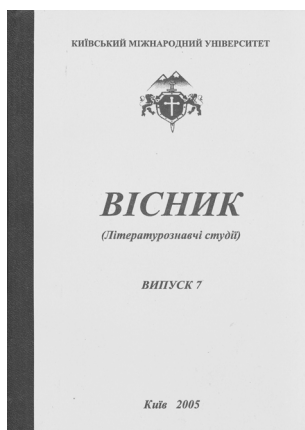

Перша таблиця показує пропорційність використання поетом кінцевих та внутрішніх однорідних/неоднорідних рим. Співвідношення 1:4 відображає не найнижчий їх відсоток серед кінцевих (68,90%:31,10%). Співзвучні іменні слова посідають перше місце, а серед кінцевих рим іменні набагато випереджають дієслівні. Не останнє місце займають прикметникові суголосся. Незначний відсоток неоднорідності серед внутрішніх рим можна пояснити тільки “випадковістю” рим такого типу в Г.Чупринки.

Наспівному віршеві притаманні однорідні рими (флексивно-суфіксальні), і тому вірш такого типу в Г.Чупринки набуває інших ознак, оскільки деграматизація рими вплинула на саму її якість, а не на інтонацію у творчості поета. Рима стає, за висловом Д.Самойлова, місцем “зварювання смислових стиків”. Застосування різнограматичних рим призвело до розхитування традиційних синтаксичних конструкцій та їх трафаретів. Наслідком такого процесу стала зміна й решти частин віршового рядка. Деграматизація пов’язана з деканонізацією ритмів та рими (поступовим зміщенням співзвуччя від закінчення до основи з подальшим поширенням на основу й цілі слова).

Творчість символістів вирізняється широким залученням невикористаних резервів класичних віршових форм. Нове поетичне мислення торкнулося насамперед лексики й тільки згодом позначилося на звуковому рівні віршового тексту. Будова вірша визначає звуковий склад рими, яка виступає збудником асоціацій, катализатором поетичної думки. На перший план у символістів виходив звук, “наспівність” вірша. В естетичній концепції символістів це зумовлювало особливу роль звуку в структурі їхніх творів, “акт творчості визнається “станом екстатичним — чаклунством, магією слів” (Д.Самойлов).

Наші презентації

Вісник (Літературознавчі студії) / Редкол.: О.Н.Мушкудіані (голов. ред.) та ін. — К.: Правові джерела. — Вип. VII. — 2005. — 484 с.

Сьомий випуск “Вісника” Київського міжнародного університету (Літературознавчі студії) висвітлює питання історії, теорії та сучасної практики літературного руху, загальнокультурного життя. Дослідження з історії української літератури подані в широкому діапазоні — від давнини до сучасності, і стосуються творчості Г.Квітки-Основ’яненка, Д.Гуменної, Лесі Українки, Є.Маланюка, В.Сосюри, В.Підмогильного, М.Семенка, В.Стуса, Л.Костенко та ін. У теоретичних статтях висвітлено питання віршознавства, літературних напрямків і стилів тощо. У “Віснику” порушуються також питання компаративістики, фольклористики; деякі статі присвячені грузинській літературі (творам І.Чавчавадзе, А.Церетелі, Р.Чілачави), російській, турецькій літературі. Окремий розділ присвячений 300-річчю Давида Гурамішвілі. Завершується збірник літературним доповненням “Давид Гурамішвілі в українських перекладах”.

Юлія Шутенко